

KI KICSODA?

KI KICSODA AZ EGYHÁZI KÖNYVTÁRAKBAN?

TÖRÖK BEÁTA

Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Könyvtára

Török Beáta

Nem tartoztam a felnővekvő felnőttek azon „osztályához”, akik már gyerekként tudtak válaszolni a „mi leszel, ha nagy leszel” kérdésre. A felelet hiánya ugyan néha elbizonytalanított, de soha el nem szomorított. Az érettségi-felvételi idején okozott némi fejtörést, és mint az előbbieket is sejtetik, nem azért vagyok könyvtáros, mert tudatosan ezt a pályát választottam.

Lépésről lépésre haladva az évekkel, 1996 áprilisában a **Szegedi Hittudományi Főiskola** (ma Gál Ferenc Egyetem) **Könyvtárába** kerültem: négy órás állást kaptam, közben negyedéves hallgató voltam ugyanitt. 1998-ban meghalt Lotz Antal atya, a könyvtár pap-tanár vezetője, s a főiskola akkori rektora engem kért fel, hogy vállaljam el az átalakulóban lévő intézmény ugyancsak alakuló könyvtárának vezetését, építését. Friss diplomával, szakmai tapasztalatok nélkül vállalkoztam a feladatra, amelynek eredménye a mai Gál Ferenc Egyetem Teológiai Karának Könyvtára. Segítséget, támogatást megannyit kaptam: a szomszédos JATE Könyvtár (ma SZTE Klebelsberg Könyvtár) munkatársaitól, az EKE tagkönyvtáraiban dolgozóktól és természetesen közvetlen kollégáimtól.

2003-ban Budapest agglomerációjába költöztem. A **Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Könyvtárába**

hívott egykori szegedi tanárom, **Várnai Jakab atya**, az induló szerzetesi főiskola egyik fenntartó rendjének előljárója. Örömmel szántam el magam az új kihívásra, amely a szegedi feladatokhoz csak alapjaiban volt hasonló. 2007 tavaszától 2012 őszéig távol voltam könyvtártól, szakmai munkától: két gyermekemmel otthon lehettem ebben a pár évben. Lassan tíz éve, hogy ismét naponta járok könyvtárba. Nem okozott nehézséget, hogy a korábban is végzett munka fonalát ismét felvegyem, ám az otthon töltött öt év annyi újat hozott a könyvtári szakmában, hogy időt kellett szánnom az új dolgok „betanulására” is. Ennek felismerése ma is komoly motivációt jelent mindennapi munkám során. A nyitott szem, az igények, feladatok változásainak követése, a kínálkozó és egyre szaporodó lehetőségek megismerése, tanulása nélkül nem működőképes a vállalatunk. Az eddig említettek egyenrangú társa a közösen végzett, együtt alakított, „átbeszél” munkavégzés, melynek híve vagyok. Ennek eredménye talán, hogy 2018-ban könyvtárunk elnyerte a Minősített Könyvtár címet, melyhez valamennyi munkatársam hozzáette azt a legjobbat, amit csak ő tudott.

Munkába lépésem idején a főiskola épületében az olvasótermi teret már szépen berendezték, ám a polcok még üresen várták a dobozokban tárolt, részben feldolgozott könyveket. A könyvtár szakszerűen feltárt állománnyal és tanulni vágyó olvasókkal történő „megtöltése”, illetve ennek megszervezése jelentette az első hónapokban a tennivalóm. Az indulást követő évek már a „klasszikus” feladatokat hozták. Könyvtárazetőként a szervezet folyamatainak koordinálása, menedzselése, a működéshez szükséges feltételek biztosítása lett a munkám. Megszervezése mindannak, hogy a Sapientia

Könyvtára betölthesse az intézményen belül bázis-szerepét és alapvető funkcióját: „az oktatás és a kutatás szakirodalmi háttereként működve, a főiskola oktatói, hallgatói kutatói és a teológia szakterületei iránt érdeklődők számára biztosítsa a szükséges nyomtatott, elektronikus tartalmakat és információkat, továbbá a felsoroltakra vonatkozó tájékoztatást.”

Találkozásom az **EKE**-vel épp 25 éve történt. Első alkalommal 1997 júniusában vettem részt az Egyesülés éves közgyűlésén, Pápán. A részletekre már csak a honlapot fellapozva emlékszem... Hamarosan aztán könyvtárvezetőként voltam jelen a rendezvényeken, a következő évek során rajzolódtott, érlelődött számomra, hogy mi is valójában az Egyesülés feladata: számunkra, egyházi könyvtárosok számára belső fórum, kifelé pedig képviselő a „civil” könyvtárak, más könyvtáros szervezetek és a döntéshozók világában. 2001-től az elnökség tagja lettem, majd 2004-től titkárként segítetttem Ásványi Ilona elnök munkáját. Többek között akkor indult a negyedéves Hírlevél, munkacsoportok jöttek létre, az éves találkozók mellett több, egy-egy napos szakmai rendezvényt is bonyolítottunk – mindezt azért, hogy a közös szakmai munka eredménye a magyar könyvtári rendszer „felhasználói” számára elérhető legyen. Sokszor úgy éreztem, hogy vállalásaim csak a munkahelyemen végzett teendők hátrébb sorolása vagy szabadidőm terhére tarthatók, ám ez az elképzelés is átalakult. Az egyesülés által létrejött érték a saját könyvtáramat is gazdagítja, az EKE könyvtárainak összefogása pedig sokkal több lehetőséget rejt, mint az egyes tagkönyvtárakban önállóan is meglévő értékek halma. Ha mindezeket az egyenként is hordozott értékeket egy közös projektben kamatoztatjuk, akkor egyrészt a

tagkönyvtárak egyedi értékei is láthatóbbá lesznek a nyilvánosság számára, másrészt olyan, minőségileg új „produktum” igazi alkotóivá válunk, amelyet önállóan egy-egy tagintézmény nem valósíthatna meg.

S hogy mi az, ami örömet hoz a munkám mellett? Szűkebb családom, benne kamaszodó gyermekeim nap mint nap állítanak próbatételek elé, köteleznek döntésekre, de hoznak vidámságot, beszélgetéseket és a „minden rémesen gyorsan elmúlik, változik” hangulatának a megtapasztalását, ám mindenképp értékes, együtt töltött perceket. Nagyon szeretek, szeretünk túrázni, kirándulni, „világot látni”. Hálás vagyok azért, hogy nem kell órákat utaznunk ahhoz, hogy gyönyörű helyekre eljussunk. Kertünkben kilépve egy órás séta után bármikor a Nagy-Kevélyen lehetünk, vagy átruccanhatunk a Teve-sziklához... Már-már hobbim lett a sütisütés, ami hétvégi közös „projekt” nagylányommal. Sőt, esténként előfordul, hogy a Sudoku jelent kikapcsolódást (néhány éve nem gondoltam, hogy ez a számkereső gondolkodás nekem menni fog). Olvasni leginkább munkába menet és jövet van lehetőségem (naponta majdnem két órát töltök valamilyen tömegközlekedési eszközön). A kortárs irodalom az, ami most nagyon közel áll hozzám, ha neveket kell említenem: [GreCsó Krisztián](#), [Ulickaja](#) könyvei jelentettek az elmúlt időszakban megmaradó élményt.

Végül néhány magyarázó mondat e rendhagyó „Kikicsoda” zárására. EKE Hírlevél szerkesztőjeként ezzel a számmal elköszönök a Kollégáktól. 15 évig vállaltam ezt a feladatot, mert a puszta tény, hogy negyedévente létrejön nyomtatva, összehajtogatva, postára adva, majd teljesen megújult formában – elektronikusan – egy-egy szám, sokkal több örömet jelentett, mint a munka során megtapasztalt bosszankodás,

Journal of Management 30(1) 10-20, 2004

1. Agyagotérszámítást a leggyakoribb és legfontosabb számítási eljárássá alakították át, így az eddig ismert és használt képletek helyett a számítógépes programok segítségével a számítógépes környezetben lehet elvégezni a számításokat. A számítógépes környezetben a számítógépes programok segítségével lehet elvégezni a számításokat. A számítógépes környezetben a számítógépes programok segítségével lehet elvégezni a számításokat.

Majestatis a Vigilia 2014. Aprilis scilicet